

igennem uden at ty til Fattigvæsenet, indtil han atter fik Arbejde i Profession og tilbagebetalte.

En stakkels Enke, der ernærede sine 5 Børn ved Vask, var saa ulykkelig at forløfte sig, saa hun blev udygtig til dette Erhverv. En Slægtning kunde skaffe hende et ret indbringende Syarbejde, men hertil behøvedes en kostbar Maskine. Hun fik da til Laans den første større Udbetaling, besørgede selv regelmæssigt hver Maaned de senere Udbetalinger, og derpaa tilbagebetalte hun sit Laan; alt i Løbet af et Aar.

Disse og nogle lignende Tilfælde gav mig Mod og Lyst til ikke at opgive denne Laanesag, men selvfølgelig gik efterhaanden mange Laan tabte, da jeg ikke var indrettet paa at fordrø Garantier. Jeg forsøgte derfor hos andre, mere Forretningskyndige, at finde den Støtte, der behøvedes for at gennemføre mit Foretagende, og da jeg nu haaber at have fundet den Støtte, beder jeg de her Tilstedeværende at vise os den Tillid ikke blot selv at bidrage til at bringe Sagen ud i Live, men forsøge at skaffe os Venner, hver i sin Kreds, da vi nemlig ikke gerne vilde tilkalde det store Publikums Opmærksomhed, dels fordi vore Midler endnu er saa meget indskrænkede, og dels fordi vi finder det rigtigere at arbejde i Stilhed, indtil vi indvinder mere Erfaring, og Foreningen derved erholder den fornødne Fasthed.

Vi har foruden en lille Grundformue paa 200 Kr. fra tidligere, i den senere Tid indsamlet henved 300 Kr., dels i enkelte Gaver, dels i Aarsbidrag.

Gaa hen og gør ligesaa, kære Frøken.

Helena Modjeska

talte paa Kvindekongressen i Chikago om det ulykkelige Polen. Efter at hun havde nævnet nogle af de vigtigste Begivenheder sagde hun:

Naar vore Mænd var sønderknuste og modløse af Polens fortvivlede Kamp, saa var det den polske Kvinde, der stod som en beskyttende Engel for hans Samvittigheds Dør. Hende var det, som opmuntrede dem, som fremskyndede dem til Kampen, altid selv rede til at lade sit Liv for sit Fædreland. Det var hende, der lærte Sønnerne, hvorledes de skulde overvinde Fjenden, hende, der bevarede Hjemmet, Fædrelandskærligheden, Modet og Ærligheden, ikke tilladende sig selv at hvile, men stadigt kæmpende til Trods for Kugler, Lænker, Sibirien og — værst af alt — Piskeslag, med hvilke hun ofte straffes i russisk Unaade.

Vore Undertrykkere er i stor Vildfarelse, hvis de tror at kunne dræbe den polske Patriotisme. Saa længe der er en eneste polsk Kvinde tilbage, saa længe kan Polen ikke dø, og jo mere de piner os, des mere fast holder vi.

Da den franske Kunstner Horace Vernet af Czar Nicolas blev anmodet om at male en Episode af Krigen mellem Rusland og Polen, svarede han: „Deres Majestæt vil undskylde mig, jeg maler aldrig Kristus paa Korset“, og han havde Ret. Polen er blevet korsfæstet. Men var der ikke ved Jesu Kors en Moder knælende ved Golgata, som taalmodigt ventede paa Opstandelsen, og er den polske Kvinde ikke en saadan Moder, der

venter paa Polens Opstandelse? Vil hun vente forgæves? Nej, saa vist som der endnu er Retsfærdighed paa Jorden, vil hun ikke vente forgæves.“

Salen genlød efter hendes Tale af begejstret og forstaaende Bifald.

Københavns Byraad.

I Mandags var to interessante Spørgsmaal til Forhandling. Magistraten ønskede nemlig en Sum af 15,000 Kr. til Restauration af Helligaandskirkens Sidebygning for derved at bevare Kirkens Oprindelighed, og herved vandtes der da et større Rum, som der kunde være Tale om at leje ud til Begravelseskantor eller Boghandlerloft. Herr Trier stillede det Ændringsforslag, at Kommunen skulde stille den Betingelse, at Salen burde kunne lejes ud til Forsamlingssal, særligt til filantropiske Møder, og beviste igen Historien, at Helligaandsordenen oprindeligt netop var bleven oprettet for at hjælpe Samfundets Syge og nødlidende, saa ogsaa heri vilde da Kirken bevare sin historiske Oprindelighed. Det misforstodes imidlertid ganske, og Forslaget faldt med 7 Stemmer mod 16.

Det andet interessante Æmne var Hr. Maler Jensens Forespørgsel til Magistraten, med hvad Ret den nægtede Gasværksarbejderne at danne Fagforening. Det er nemlig nu Skik, at enhver Gasværksarbejder skal underskrive en Kontrakt, naar han modtager Arbejde, hvorved han forpligter sig til ikke at indtræde i nogen Forening. Hr. Jensen mente, dette var et Indgreb i private Forhold. Alle andre tillod man at organisere sig, hvorfor maatte da Arbejderne ikke? — Borgmesteren havde vanskeligt ved at besvare Spørgsmaalet. Gasværksbestyrelsen var af den Mening, at dersom Arbejderne kom under en anden Bestyrelse, der var i Strid med Magistraten, saa kunde Byen risikere en skøn Dag at staa uden Lys- og Kogegas, hvis man strejkede. Hr. Jensen viste, at nogen anden Styrelse end Gasværksarbejderne blev det jo ikke, hvis de dannede en Forening, ti de valgte jo Styrelsen blandt deres egne Kammerater, og med Hensyn til den Ubehagelighed at være uden Lys- og Kogegas, saa var Arbejderne jo lige saa interesserede i det Spørgsmaal som andre Samfundsborgere.

Efter Sommerferien.

Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole? det vil altid være et alvorligt Spørgsmaal for Forældre, og hver Sommerferie drøftes det i mange Hjem. Enhver vil gerne give sine Børn den bedste Undervisning.

Det er imidlertid sikkert, at den første Undervisning for Barnet vil have Indflydelse paa hele dets Skoletid, og i samme Forhold, som Forberedelsesklassen kan bringe Barnet til at elske Skolen, i samme Forhold vil Barnet blive modtageligt for Undervisningen i Fremtiden. Legende maa Barnet føres ind i Bøgernes Verden. Det maa have Lov til at tage sin Frihedsfølelse med fra Hjemmet, sit aabne Sprog og sin spørgende Ævne samtidigt med, at det faar positive Kundskaber.

Der findes heldigvis mange Kvinder, som har Greb paa at holde Forberedelsesskole for Børn. Frøken Franziska Trier, som er kendt og afholdt af mange af vore Læsere, er en af dem, og da hun efter Sommerferien begynder en Forberedelsesklasse til de Brockske Handelsskoler, vil vi gøre Mødre opmærksom paa, at de trygt kan sende deres smaa Dreng derhen. De *Brockske Handelsskoler* tager ikke Børnene før i 9 Aars Alderen, og Frk. Trier vil derfor i Samraad med Bestyreren for disse Skoler forberede dem og søge at give dem det Pensum af Kundskaber, som er nødvendigt til Adgangsprøven.

Kvinden er Menneske.

Rousseau skrev allerede i 1762 i sit Hovedværk „Emil“ blandt andet om „Sofie.“ Kvinden er Menneske: hun har de samme Organer, de samme Fornødenheder, de samme aandelige Evner; Maskinen er konstrueret paa den samme Maade, hvert enkelt Stykke er det samme. Deres Børnelege er de samme, deres Skikkelse er den samme, de ere begge Mennesker.

Men Manden og Kvinden have dog helt igennem ogsaa Forskelligheder, skønt det er ikke godt at vide, om det er Konstitutionen eller det er Opdragelsen. Det eneste vi ved med Sikkerhed er, at Arten er den samme, kun Kønnene er forskellige. Det er Skabningens Mesterværk, at frembringe to Væsner saa ens og dog saa forskellige.

Den fri Syskole,

Jakob Danefærdsvej,

har udsendt sit Regnskab for Vinteren $\frac{1}{10}$ 92— $\frac{30}{4}$ 93. Der har gennemsnitligt mødt hver Aften ca. 30 Elever, ialt indmeldt 56, det største Antal mødt en enkelt Aften 40. At de Besøgende har været flittige de Timer, de har været sammen, viser nedenstaaende Liste, som Beretningen meddeler, at der er blevet forfærdiget:

- 36 Par Benklæder,
- 29 Chemiser,
- 46 Forklæder,
- 17 Skjorter,
- 10 Kjoleliv,
- 18 Nattrøjer,
- 8 Bomuldskjoler,
- 14 Underskørter,
- 19 Nederdele,
- 7 Underliv,
- 1 Sportsdragt,
- 14 Lommetørklæder,
- 4 Halstørklæder,
- en Del forskellige Ting repareret.

Indtægten har været 219 Kr. og Udgiften 213 Kr.

Forstanderinden Fru Nathalie Larsen og de Damer, som har assisteret ved Undervisningen, udtaler, at de ikke har haft mindre Glæde af deres Arbejde end Eleverne, og haaber at fortsætte til næste Aar.